

Enfilarse per les branques

En un dels primers llibres d'en Josep Pla, hi ha un paràgraf que he recordat sempre. No el puc reproduir literalment, perquè tinc el llibre (això és segur) però en aquests moments no sé en quin lloc es troba del maremànum en el qual s'ha convertit la part d'hàbitat que em correspon de casa meva.

En Pla parlava de l'agradable sensació que produeix tenir una mica de febre i saber que no serà res. Contemplar el món exterior a través dels vidres de la finestra i deixar-se endur per l'agradable sensació que no has de trescar, que el metge t'ha dit que descansas i prou. Jo tinc ara la mica de febre, però sé que "és alguna cosa" i que no em puc refiar del tot. El que veig a través dels vidres de la finestra és un paisatge urbà de començaments de primavera, d'aquells de dia gris, humitat alta i de fresca ambiental, de manera que l'estampa no correspon a les alegries que solem

atribuir a aquesta estació de l'any. Els arbres del carrer ja han tret fulla, però no se'ls veu del tot convençuts, com si temessin un sobtat canvi d'ordres que els retornés a la fusta neta i pelada.

Ja es veu, doncs, que l'evocació del text d'en Pla m'ha vingut més per topada de contrastos que no pas per coincidències de pau interior.

A més, tinc a la vista, damunt la taula, un diari que ostenta a la primera pàgina una fotografia a tot color i a tres columnes, on es veuen uns mossos d'esquadra que ajuden l'advocat Soler Padró a tornar a posar-se els pantalons que li havien estat arrabassats, entre cops, insults i estirades, per un grup d'obriers de La Seda de Barcelona, amb el propòsit d'impedir la celebració de la junta d'accionistes. Em sembla digne

de remarcar que es tracta d'una protesta laboral inèdita, i d'una missió policíaca poc corrent. Sembla mentida que en una època de despullades gairebé obligatòries pugui causar impressió que un home de lleis

es vegi obligat a posar els seus encants al bat de l'aire.

Demano excuses per la desviació d'emocions: la mica de febre, si serà o no serà res, una primavera pioca i un advocat a punt d'ensenyar en públic allò que abans en dèiem les vergonyes. Amb les idees passa, segons com es miri, el mateix que amb la transició: no se sap mai per on s'enfilaran.

Pere Calders